

Arrest

nr. 218 024 van 8 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HERMANS
Brusselsesteenweg 91/A
1785 MERCHTEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1994.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 23 oktober 2015 en dient op 26 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 9 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u bent geboren in 1373 (Gregoriaanse kalender: 1994) te Balagh Ahingar, in het district Jaghori van de provincie Ghazni en dat u de Afghaanse nationaliteit heeft. U bent Hazara en hangt het sjiiitische geloof aan. U ging naar school tot de 12e klas en speelde graag volleybal. U woonde bij uw ouders, uw broer en 2 zussen en bent ongehuwd. Na uw afstuderen van school wilde u uw onderwijs verder zetten aan de universiteit in een grote stad. Echter door de algemene onveiligheid in de provincie kon u uw dorp niet verlaten. Uw herkenbaarheid als Hazara zou te gevaarlijk zijn. Hierdoor stelde uw vader voor dat u zou gaan werken op het land van uw moeders familie in Kata Sang elders in het district. Na het werk ging u weleens naar de schoolbibliotheek om bij te studeren. De dochter van ene mullah B(...) was daar leerkracht. Mullah B(...) had al decennialang een landdispuut met uw grootvader van moederskant. Op 20 juni 2015 kwam uw grootvader naar u op het veld en zei dat u direct naar huis moest gaan. U deed dit, en even later kwam ook uw grootvader. Hij was heel kwaad omdat mullah B(...) beweerde dat u een relatie had met diens dochter, en dat zij hierdoor zwanger werd. Echter u had met niemand een relatie. B(...) zou u nochtans pas vergeven als uw grootvader een stuk betwist land aan hem zou afstaan. Zo niet, zou hij u brutaal vermoorden. Uw grootvader verzekerde uw vader dat hij zijn land niet opofferde en dat het niet zijn probleem was. Daarna bespraken uw ouders hoe het nu verder moest. Ze stuurden u dezelfde dag nog naar Chaal Baba waar u twee nachten moest blijven. Een half uur later al bracht ene M(...) A(...) u per auto naar Chaal (in Jaghori). U moest nog een half uur wachten, waarna u vertrok. Een andere chauffeur bracht u naar Surai Namak. Hier bleef u een nacht en de volgende dag ontvluchtte u Afghanistan met de hulp van de smokkelaar die uw vader had geregeld. U verliet uw land op 20 juni 2015 per auto en reisde illegaal via Pakistan, Iran en Turkije naar Europa. U kwam aan in België op 23 oktober 2015 en vroeg drie dagen later asiel. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan voor uw leven wegens de algemene onveiligheid en omdat u een persoonlijk conflict had met mullah B(...) die beweert dat u een buitenechtelijke relatie had met zijn dochter maar het vooral heeft gemunt op het land van uw grootvader. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: kopies van artikels over aanvallen op Hazara, een origineel schooldiploma en een taskera.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U verklaarde dat u Afghanistan moest ontvluchten omdat een lokale mullah het op u gemunt had en u het bovendien een veel te onveilige regio vindt. U slaagde er evenwel niet in om aannemelijk te maken dat deze problemen u werkelijk zijn overkomen, noch dat u recent in deze regio heeft gewoond. Zowel uw asielrelaas als uw verklaringen in verband met uw herkomst, reisweg als documenten blijken vaag en onsamenvattend te zijn. Hierdoor is het CGVS noch overtuigd van uw activiteiten, noch van waar u de laatste jaren gewoond heeft, waardoor als gevolg hiervan ook aan uw vermeende probleem geen geloof kan worden gehecht.

Voor wat betreft uw vrees blijkt dat uw vermeende persoonlijk probleem met mullah B(...) duidelijk verzonnen is. Primo brengt u geen enkel bewijs aan van een bezit van gronden of waar dat land zou liggen, van wie het momenteel effectief is en wat hier allemaal aan is voorafgegaan. Secundo brengt u geen enkel bewijs aan van het bestaan van de Mullah B(...) of diens activiteiten. Tertio zou deze problematiek uw gehele familie betreffen en blijkt enkel u Afghanistan te zijn ontvlucht. U verklaart dat de rest van uw familie er nog steeds woont en dat het goed gaat met hen, wat een duidelijke indicatie is dat deze mullah B(...) geen bedreiging is voor uw gezin (immers, hij zou het vooral op uw grootvader hebben gemunt, niet op u als persoon). U heeft met andere woorden uw vrees ten aanzien van deze mullah niet aannemelijk gemaakt. Quarto lijkt het er op dat dit een problematiek is die veelal via lokale overleg- of conflictresolutiekanalen zou worden behandeld, minstens reeds aan bod zou zijn gekomen bij besprekingen. U kan hier evenwel niets over zeggen, noch over andere initiatieven waarbij politie of gerecht zouden zijn betrokken. Ten slotte lijkt het volgens uw verklaringen vooral te gaan tussen uw grootvader en Mullah B(...). Dat u dan halsoverkop zou moeten vluchten naar een ander werelddeel is niet aannemelijk en bevestigt dat uw verklaringen niet geloofwaardig zijn. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat het volledig ongeloofwaardig is dat (als u nooit eerder de intentie zou hebben gehad om uw land te verlaten) uw vader op nauwelijks een dag tijd een smokkelaar zou hebben kunnen vinden die u het land uitsluisde. U weet evenmin te zeggen hoe uw vader zo snel ongetwijfeld aanzienlijke fondsen kon samenrapen.

Voor wat betreft de vrees voor de algemene situatie en de dreiging vanwege de Taliban, moet het CGVS opmerken dat u enkel op de oppervlakte en quasi ongeïnteresseerd reageert wanneer er u vragen over worden gesteld. Zo gevraagd naar wat u kan zeggen over de aanwezigheid en macht van de Taliban in uw district, zegt u slechts "Taliban? Ik weet niets over hun invloed, ze stuurden mij brieven dat Daesh Jaghori zou binnenkomen" (p. 10). Verder gevraagd naar wie 'ze' zijn, verklaart u: "Onze mensen kregen bedreigingen en brieven, we weten niet van wie en we weten niet wie Daesh is en wie Taliban is." Voor een regio die al sinds de jaren 1990 gebukt gaat onder terreur van Taliban, waarbij Daesh een recente en eerder externe partij is, is het gelijkstellen van beide minstens bevreemdend. Zo beweert u, gevraagd naar de aanvallers: "Daesh is Taliban". Gevraagd naar wat u hiermee bedoelt zegt u "Ik weet de echte identiteit en Taliban en Daesh niet, ik weet niet wie ze zijn, maar voor ons zijn beide groepen dezelfde" (p. 11). Opnieuw bevestigd over hun aanwezigheid en hun leiders, wie ze zijn en hun verschil, verklaart u opnieuw "Ik weet niet wie ze zijn en hun leiders". Dergelijke beweringen snijden geen hout. Immers, zoals de informatie in bijlage duidelijk aangeeft, hebben de Hazara zwaar geleden onder de Taliban heerschappij, en is dit een welomlijnde vijand geweest. Niettemin blijkt de bevolking de laatste jaren nog zwaarder de lijden te hebben onder de kidnappings en onthoofdingen van Daesh, wat Hazara leiders tot het opmerkelijke initiatief bracht om de lokale Taliban om bescherming te vragen in 2015 (zie blauwe map). Dat u hiervan geen enkel benul zou hebben als lokaal en geschoolde inwoner is ongeloofwaardig. In het licht van deze problematiek is uw hoger aangehaalde respons dermate onwetend dat het CGVS evenzeer geen geloof kan hechten aan uw recente aanwezigheid in deze geteisterde regio. Het valt ook op dat u bij doorvragen naar het specifieke gevaar van Taliban uw eerdere (sterke) uitspraken terugneemt: eerst zou er sprake zijn geruchten van een imminente aanval op het naastliggende dorp, vervolgens verklaart u dat ze het dorp niet aanvielen "omdat ze ontdekten dat de mensen gewapend zijn". Het zou gezien de Afghaanse context verbazen moesten burgers in deze regio niet allang bewapend zijn, uw bemerking voegt dus niets toe. Gevraagd naar de gevolgen van de aanwezigheid van Taliban bij het dorp, herhaalt u enkel dat het "grote impact had in die mate dat mensen zich bewapenden". Nochtans kan u er verder niets over zeggen omdat de Taliban "van idee zouden zijn veranderd" om aan te vallen. Hoe u op de hoogte zou zijn van de (afgelaste) plannen en ideeën van de Taliban is wel een raadsel. Overigens beweert u bij verder doorvragen naar de veiligheidssituatie in de regio dat uw broer deel zou hebben uitgemaakt van een dorpsmilitie om te vechten tegen Taliban en Daesh. Het is opmerkelijk dat u dit niet vermeldde toen het CGVS eerder uitdrukkelijk de vraag stelde naar u of uw families betrokkenheid bij het conflict (p. 8). U geeft hoe dan ook weinig blijk van persoonlijke betrokkenheid bij (het conflict in) de regio, alsof u telkens vanuit een observerende positie informatie herkaut, dus eerder van horen zeggen heeft dan uit eigen ervaring.

Voor wat betreft uw reisweg valt op dat u evenmin een klaar beeld kan of wil scheppen van de omstandigheden. Zo beweert u dat u naar hier gekomen bent met letterlijk lege zakken: zonder enig geld, zonder enige documenten of foto's en zonder telefoon van thuis uit waar nummers van familie en vrienden in stonden. U legt geen enkel begin van begin van uw reis neer. Uw smokkelaars zouden u van deur tot deur hebben gebracht en verder zou u van niets hebben geweten. Gezien de niet te onderschatten risico's die een dergelijke reis met zich meebrengt vermoedt het CGVS dat u essentiële informatie achterhoudt over met name uw reisdata en de documenten die u hiervoor gebruikte. Bovendien blijkt uit uw reisweg opgemaakt tijdens de "Verklaring DVZ" dat u telkens maar enkele dagen

ergens bleef, of onbekend, terwijl u er toch 4 maanden over zou hebben gedaan om België te bereiken. Ook dit wijst erop dat u vermoedelijk niet de waarheid spreekt over dit aspect van uw relaas, maar een ingestudeerde versie ervan. Zelf beweert u in dit verband dat u niet in juni vertrok, maar in de zesde maand van de Afghaanse kalender (p. 22). Het CGVS kan geen genoegen nemen met deze uitleg. Niet alleen is het ongeloofwaardig dat u zich in Afghaanse maanden maar Gregoriaanse jaren zou uitdrukken, bovendien klopt de som niet. Immers 20 sunbula 1394 komt overeen met 11 september 2015. U beweert hoogstens een maand te hebben gereisd, dus (volgens uw theorie van de zesde Afghaanse maand) uiterlijk tot 11 oktober. Echter u verklaart dat u aankwam op 23 oktober in België. Hoe dan ook merkt het CGVS op dat het maar vreemd is dat u de datum van uw vertrek enkel in de Gregoriaanse kalender kan benoemen terwijl u zich tot de tolk moet wenden om zich de datum te herinneren in uw eigen tijdrekening (p. 18). Het ingestudeerde karakter van deze specifieke informatie wijst bijkomend in de richting een verzonnen element in uw relaas.

Voor wat betreft uw documenten heeft het CGVS nog volgende aanvullende bemerkingen. De problemen van Hazara zijn gekend bij het CGVS en voegen niets toe aan uw eigen verklaringen. Uw taskera en schoolattesten kunnen een indicatie zijn van uw identiteit, hoewel gezien uw betwijfelbare verklaringen en gemakkelijk verkrijgbare vervalste documenten in Afghanistan ook bij deze voorbehoud moet worden gemaakt. Dat ook de documenten zijn gedeeltelijk bediende van Afghaanse en gedeeltelijk van Gregoriaanse data moet in dit verband toch worden aangestipt (taskera met geboortedatum in 1994 maar afgiftedatum op 1.6.1393 en een schoolattest uitgegeven in 29.4.2014).

Er werd bovendien vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recente verblijf in Ghazni in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u niet uw hele leven enkel in Jaghori kan hebben gewoond. Voor wat betreft uw kennis van de regio stelt het CGVS vast dat u inderdaad een aantal dorpen kent in de buurt van het uwe, dat u wegen en namen van scholen kan benoemen. Echter dit kan verouderde (of ingestudeerde) informatie zijn. Immers een aantal andere aspecten van uw verklaringen zijn duidelijk ongeloofwaardig. Zo kan u niet spontaan vertellen over het leven buiten school. Immers u verklaart veel volleybal te spelen, maar wanneer het CGVS vraagt naar teams waarin u speelde zou u toch enkel op school hebben gespeeld. Doorgevraagd naar naschoolse activiteiten vermeld u opnieuw volleybal naast de school. Dat u niet verder dan dat geraakt om uw dagelijkse leven te beschrijven is toch opvallend mager. Maar ook voor wat betreft uw werk op de velden blijft u opvallend vaag. Het is in dit verband opmerkelijk dat wanneer naar uw loon wordt gevraagd u antwoordt dat u "geen roepies" ontving, de Pakistaanse munt. Ook over het werk van uw vader, waar u zogezegd bij woonde, weet u amper iets te zeggen. Als u effectief steeds bij hen woonde moet u in staat zijn meer te vertellen dan het vage: "Hij kocht van Baba regio en verkocht in de bazaar van Baba. Meer weet ik er niet van." Kortom, naast hogergenoemde bemerkingen, is dit opnieuw een indicatie dat u in werkelijkheid elders verbleef, of toch minstens de laatste jaren.

Daarnaast heeft het CGVS bijkomende redenen om aan te nemen dat u al minstens sinds 2014 niet (meer) in Jaghori woont. Immers uit uw verklaringen blijkt dat u "geen zin" zou hebben gehad om te gaan stemmen tijdens de verkiezingen van 1393 "omdat u volleybal speelde" (p. 15). Gevraagd naar de gedachte hierachter vond u dat uw stem toch geen verschil zou maken. Nochtans ging het om belangrijke verkiezingen, waardoor uw onverschilligheid nauwelijks kan overtuigen, ook al zou u zelf niet willen stemmen. Zo weet u spontaan niets te vertellen over die verkiezingsdag, u blijft letterlijk stil na de vraag. Wanneer het CGVS aandringt om deze atypische dag te beschrijven schetst u een drukke maar veilige dag. Dat is kort. Kortom dat u uw aanwezigheid op deze dag niet levendig kan beschrijven is een duidelijke indicatie dat u niet de waarheid vertelt over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw aankomst

in België. In dit verband is het ook vreemd dat u beweert dat er geen lokale radio zou zijn (p.8) terwijl uit informatie van NAI in bijlage blijkt dat Payam-e-Jawan lokaal uitzendt in Jaghori District in Ghazni Province ("Payaam-e-Jawaan radio station began its broadcast in Jaghori District in 2012 and has ever since broadcast news, entertainment and educational programs").

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Jaghori gelegen in de provincie Ghazni. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van verblijf in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Jaghori heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (p. 2, 3, 20). U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijf en probleem in Jaghori tot 2015. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u

voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van “het motiveringsbeginsel”.

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de “*motiveringsplicht*” en van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij neemt in haar verzoekschrift akte van het feit dat de verwerende partij geen twijfels uit omtrent haar afkomst en enkel twijfelt aan haar laatste verblijfplaats(en) voor haar komst naar België. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden

gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

De verzoekende partij verklaart Hazara te zijn en afkomstig te zijn van het dorp Balagh Ahingar, gelegen in het district Jaghori van de provincie Ghazni en er tot aan haar komst naar België halverwege 2015 te hebben verbleven. De verzoekende partij voert twee motieven aan voor haar vlucht naar België. Enerzijds voert zij aan dat zij vreest in Afghanistan te zullen worden vermoord omdat zij als Hazara zou worden gevisieerd in Ghazni en haar dorp om veiligheidsredenen nooit zou hebben kunnen verlaten voor haar vertrek in 2015. Zij stelt Afghanistan anderzijds te hebben verlaten uit vrees voor een zekere mullah B. Deze mullah zou reeds lang een landdispuut hebben gehad met verzoekers grootvader langs moederszijde. Op 19 juni 2015 zou de verzoekende partij op het veld aan het werk zijn geweest toen zij door haar grootvader naar huis geroepen werd. De grootvader zou heel kwaad geweest zijn omdat mullah B. beweerde dat de verzoekende partij een relatie had met zijn dochter en haar zwanger had gemaakt. Hier zou echter niets van aan geweest zijn. Mullah B. zou maar bereid geweest zijn de verzoekende partij te vergeven indien haar grootvader hem een betwist stuk grond gaf. Zo niet, zou mullah B. de verzoekende partij brutaal vermoorden. Omdat verzoekers grootvader verzoekers vader zou hebben verzekerd dat hij geen land zou afstaan aan mullah B., zouden verzoekers ouders besloten hebben de verzoekende partij nog diezelfde dag weg te sturen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hecht in de bestreden beslissing geen geloof aan verzoekers persoonlijke problemen met mullah B., noch aan de dreiging die de verzoekende partij in haar herkomstregio zou hebben ervaren omwille van de veiligheidssituatie aldaar. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is verder van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt gedurende de laatste jaren (minstens sinds 2014) nog in het district Jaghori van de provincie Ghazni te hebben gewoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar voorgehouden problemen met mullah B. onmiddellijk voorafgaand aan haar voorgehouden vertrek uit Afghanistan halverwege 2015 situeert. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ingaat op voormelde problemen en *in concreto* uiteenzet waarom deze niet geloofwaardig zijn, geeft hij impliciet te kennen de aanwezigheid van de verzoekende partij in het betrokken gebied – het district Jaghori van de provincie Ghazni – niet te betwisten. Echter blijkt uit het vervolg van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de aanwezigheid van de verzoekende partij in Jaghori gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België, en minstens sinds 2014, expliciet betwist. Deze motieven van de bestreden beslissing zijn niet met elkaar in overeenstemming te brengen en heffen elkaar op.

Derhalve is het aan de Raad om te beoordelen of de verzoekende partij al dan niet aannemelijk maakt tot voor haar komst naar België in 2015 daadwerkelijk in het district Jaghori van de provincie Ghazni te hebben gewoond, zoals zij beweert. De elementen die desbetreffend in de bestreden beslissing worden aangehaald kunnen voor deze beoordeling niet volstaan.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op verzoekers oppervlakkige en bijna ongeïnteresseerde respons wanneer haar vragen worden gesteld over de dreiging van de taliban in haar voorgehouden herkomstregio. De verzoekende partij blijkt er niet van op de hoogte te zijn dat de taliban en Islamitische Staat (IS) twee onderscheiden groeperingen zijn, terwijl uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat hoewel de Hazara in het verleden zwaar geleden hebben onder taliban-heerschappij, zij de laatste jaren nog zwaarder te lijden hebben onder de ontvoeringen en onthoofdingen van IS (stuk 18, Landeninformatie, The National, 'Fearing ISIL, Afghanistan's Shiites seek help from former foes', 22 maart 2015). De Raad stelt vast dat uit deze informatie blijkt dat de dreiging van IS niet zozeer gelegen is in daadwerkelijke militaire macht, maar de opportuniteit voor rebellen van diverse pluimage, waaronder overlopers van de taliban, om samen te spannen onder het "merk" IS. IS blijkt in Afghanistan geen grondgebied te controleren en er zijn geen duidelijke operationele banden tussen lokale strijders en het leiderschap van IS. Volgens een analist van de International Crisis Group weerspiegelt de eventuele aanhang van IS in Afghanistan vooral verdeeldheid binnen de ruimere en sterkere taliban-groepering. In de mate dat uit de informatie waarnaar de verwerende partij verwijst niet blijkt dat IS in Ghazni fysiek aanwezig is als duidelijk van de taliban afgeleide groep, maar eerder van betekenis is als inspiratiebron voor zelfverklaarde IS-strijders, waaronder personen met een taliban-achtergrond, kan van de verzoekende partij niet verwacht worden dat zij een strikt onderscheid maakt tussen beide groeperingen. De verwerende partij verwijt de verzoekende partij geen enkel benul te hebben van het feit dat Hazara-leiders de lokale taliban in 2015 om bescherming vroegen tegen IS, maar uit het gehoorverslag blijkt niet dat de verzoekende partij hier specifiek naar werd gevraagd. Evenmin blijkt uit het gehoorverslag dat de verzoekende partij gevraagd werd naar concrete veiligheidsincidenten of gebeurtenissen die zich in de laatste jaren voor haar vertrek in haar regio zouden hebben voorgedaan. Verder ontbreekt het in het rechtsplegingsdossier aan informatie omtrent de gevolgen van de aanwezigheid van de taliban voor de veiligheidssituatie in deze regio.

In de bestreden beslissing wordt verder vastgesteld dat de verzoekende partij geen zicht biedt op haar activiteiten in Afghanistan. Zo kon de verzoekende partij niet spontaan vertellen over haar leven buiten school en was zij kort over het werk van haar vader. De Raad merkt op dat de verzoekende partij verklaarde dat zij na haar schoolperiode twee jaar op de velden van haar familie langs moederskant heeft gewerkt (stuk 6, gehoorverslag, p. 7). De verwerende partij merkt op dat de verzoekende partij desbetreffend opvallend vaag bleef, maar heeft niet doorgevraagd op verzoekers landbouwactiviteiten. Er werd verder enkel gevraagd of de verzoekende partij geld kreeg voor het werk op het veld (stuk 6, gehoorverslag, p. 9). Er wordt vastgesteld dat de verzoekende partij antwoordde dat zij "geen roepies" ontving en dat dit de Pakistaanse munt betreft. In het administratief dossier ontbreekt echter informatie die dit kan staven.

Zijn oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt in 2014 nog in Jaghori te hebben gewoond baseert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de vaststelling dat de verzoekende partij van onverschilligheid getuigt wanneer geïnformeerd wordt naar de verkiezingen van 1393 – de verzoekende partij zou zelf niet gaan stemmen zijn – en geen levendige beschrijving kan geven van de verkiezingsdag. Volgens de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zouden het nochtans belangrijke verkiezingen zijn geweest. Echter, de informatie waaruit dit moet blijken bevindt zich niet in het administratief dossier. Verder stelt de Raad vast dat tijdens het gehoor geen vragen werden gesteld waarmee gepeild werd naar verzoekers politiek profiel of interesse, waardoor het niet duidelijk is in welke mate van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij gaan stemmen is en een levendige herinnering heeft aan de verkiezingsdag.

De Raad merkt tot slot op dat de verwerende partij verzoekers bewering als zou er geen lokale radio zijn in Jaghori tegensprekt met een verwijzing naar informatie van NAI waaruit zou blijken dat Payam-e-Jawan lokaal uitzendt in het district Jaghori van de provincie Ghazni. Deze informatie blijkt echter niet aanwezig te zijn in het administratief dossier.

De Raad besluit dat de motieven van de bestreden beslissing niet volstaan om aan verzoekers voorgehouden verblijf in het district Jaghori van de provincie Ghazni geen geloof te hechten.

De elementen aanwezig in het administratief dossier en bijgebracht door de verzoekende partij laten de Raad niet toe dit verder te onderzoeken in het kader van onderhavig beroep.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 november 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS